

Over opsommen en afvinken

Diversiteit en inclusie — het blijft een oud zeer bij de meeste wiskunde-opleidingen in Nederland. Tijdens mijn presentatie op de jaarlijkse open dagen voor onze bacheloropleiding voel ik steeds een zeker ongemak wanneer de onvermijdelijke vraag wordt gesteld: *Wat is de man-vrouwverhouding binnen de opleiding?*

“Ongeveer een kwart van onze studenten is vrouw”, antwoord ik dan, maar in mijn achterhoofd weet ik dat we dat lage percentage in sommige jaren niet eens halen. De situatie is nog schrijnender bij onze dubbele bachelors: daar tellen we onder de dertig eerstejaars vaak maar een paar vrouwelijke kandidaten. En als we naar het academisch personeel van ons instituut kijken, is het aantal vrouwen bijna letterlijk op één hand te tellen.

Wat zijn de oorzaken, en hoe kunnen we hier verandering in brengen? De universiteit biedt een breed scala aan trajecten, infosessies en beleidsdocumenten aan, waarvan sommige al nuttiger en concreter zijn dan andere. Toch is het belangrijk om zulke initiatieven met een open geest te benaderen, want soms zijn waardevolle inzichten onhandig geformuleerd of verscholen achter specifiek jargon.

Zo kreeg ik onlangs het advies om in vacatureteksten geen opsommingen of lijstjes meer te gebruiken, omdat dit te ‘masculien’ zou overkomen. Mijn eerste reactie was: “Dat is toch een heel seksistische benadering — alsof vrouwen niet met lijstjes kunnen omgaan?” Maar iemand anders legde uit dat het er vooral om gaat dat vrouwen geneigd zijn pas te solliciteren als ze alle

voorwaarden afvinken, terwijl mannen vaker reageren, ook als ze niet volledig aan de eisen voldoen. Door deze verduidelijking begrijp ik nu beter waar we op moeten letten bij het opstellen van een vacature of informatietekst.

Een ander belangrijk punt dat uit verschillende gesprekken naar voren kwam, is het belang van goede rolmodellen. Voor aankomende studenten en onderzoekers is het waardevol om iemand te zien met wie ze zich kunnen identificeren. Rolmodellen tonen aan dat een carrière in de wiskunde niet enkel is weggelegd voor mensen die uitsluitend op abstractie gefocust zijn. Van roeiers en muzikanten tot classici en linguïsten (oeeps, toch nog een lijstje...), allemaal brengen ze unieke perspectieven mee die de wiskunde verrijken en toegankelijker maken.

Zulke rolmodellen helpen het stereotype beeld van de ‘typische wiskundige’ te doorbreken en laten zien dat er ruimte is voor verschillende achtergronden, karakters en talenten binnen onze discipline. Deze verscheidenheid — waarvan je in dit nummer ook enkele voorbeelden vindt — draagt bij aan een inclusievere en bredere academische cultuur waarin meer mensen zich welkom en gezien voelen.

Raf Bocklandt, hoofdredacteur

Korteweg-de Vries Instituut, Universiteit van Amsterdam